

Reggeli áhítat (2021. 02. 11: Jn 9,24-34): **„Egyet tudok: vak voltam, és most látok...”** (Jn 9,25)

Előíma: Kegyelmes Urunk, Istenünk! Köszönjük, hogy élünk, hogy dolgozhatunk, tanulhatunk, és lehetnek feladataink, amelyek mozgásban tartják életünket. Ijesztget azonban a környezet, az idő, a korlátok és a ránk leselkedő betegség, sőt a halál is. Órizz testünket és lelkünket, otthonainkat, szeretteinket, diáktársainkat és tanárainkat is, hogy együtt átvészelhessük az életnek ezt a nehéz „pusztai vándorlását”, ahol mindennap meg kell küzdenünk az életért, a hitért, a tudásért és a mennyei értékekért. Kérünk, nyisd meg a szívünket és szemünket, hogy jól lássunk és értsünk Téged, aki Órízőnk és Gyógyítónk lehetsz ma is. Ámen.

Kedves testvéreim! Kiválasztott versünk hosszabb gyógyítási történetnek a része, ami a Siloám tavánál történt, ahol Jézus egy születésétől fogva vak embert gyógyított meg.

1. Lényeges megfigyelnünk, hogy Jézus *olyan vak embert gyógyít meg, aki addig soha nem látott*, mivel vakon született (9,20). Rossz lenne azt gondolnunk vagy úgy fordítanunk, hogy a vaknak „visszaadta a látását”. Nem! A vaknak addig egyáltalán nem volt semmilyen látása, még valamilyen torz látása sem, amíg nem találkozott Jézussal. A teljes sötétség nyomta a szemét. És Jézus nem a régi látását adta vissza, hanem teljesen új, igazi látást. Nem tudjuk, hogy valamilyen eredeti hályogot távolított-e el, vagy teljesen új szemgolyót alkotott neki, ami fokozatosan nyílt meg, engedelmességétől függően. De amikor kinyílt a szeme, meglátta/megismerhette Jézust, a Gyógyítóját. Ebből látszik, hogy Jézus nemcsak egy kicsit „megbütyköli” látásunkat, vagy picit kiigazítja „kancsal szemünket”, hogy egy kicsit vallásosabban nézzünk a világra, hanem teljesen új látást ad nekünk, amivel magunktól születésünktől fogva nem rendelkezünk. Jézus személyének és az üdvösségnek a megismerését nem lehet születésünkkel megszerezni. A régi (óemberi) látás nem jut el Jézusig, ahhoz teljesen új látás kell, amit Jézus terem/alkot nekünk. Csak így kezdünk igazán jól látni, és vallhatni: *„Egyet tudok: vak voltam, és most látok...”*

2. A vak nem tudja, milyen a világosság, vagy hogy hogyan néz ki ő a tükörben, hogyan néznek ki szülei, és Jézus, amíg Jézus nem gyógyítja meg őt. De azt nagyon jól *tudja, milyen a sötétség*. Jó, hogy éveken keresztül a sötétséget nem szokta meg, és nem azt mondta a valós életnek, amin már nem akart volna változtatni. Jó, hogy tudta akkor és tudta később is, amikor meggyógyult, hogy vak volt, és hogy nem jó a vakság, attól menekülni/szabadulni kell. A meggyógyult emberek tudják igazán, milyen a látás betegen és milyen gyógyultan. A vakok csak a vakságot tudják, a gyógyultak már tudják azt is, milyen már nem vaknak lenni. Jó, aki ezt a két állapotot átéli és meggyógyultan boldogan vallhatja Jézus előtt: *„... vak voltam, és most látok...”*

3. A beteg úgy gyógyul meg, hogy Jézus saját nyálával sarat csinál és bekeni a vak szemét. A vak nem látja a saját szemét, de Jézus látja, és azt is, milyen lesz, ha ő nyúl hozzá. Fantasztikus történet, amely egyedi módon mutatja, hogy a földi-mennyei Jézus önmagából saját szervezetének a nyálát adja ennek a betegnek. Ezt nem sok ember mondhatta magáról. Ezt ő előre nem tudhatta, és nem igényelhetett volna. Így a hosszú évekig tartó betegség is olyan fordulatot vehet, amikor Jézussal együtt valami rendkívüli dolgot élhet át a beteg: nemcsak meggyógyulhat, de valami igen rendhagyó, vagy egészen magasztos átélésben lehet része, amikor Jézus valamit különös módon csak ennek a betegnek ajándékoz önmagából. Ekkor a beteg vallhatja: *„...most látok...”*

4. Érdekes, hogy a beteg nem egyszerre, vagy hirtelen, hanem fokozatosan gyógyult meg: engedelmességétől függően. Igazán csak akkor jött meg teljesen a látása, amikor visszajött, és akkor láthatta meg Jézus arcát is. Boldog első látás, amely élete végéig maradhatott meg a szemében, és amitől senki nem tudja őt eltántorítani. A kis madarakról vagy állatokról mondják, hogy amikor megszületnek, azt fogják szülőnek tartani, akit először pillantanak meg és szagolnak meg. Ez a megnyílt szemű találkozás ennyire meghatározó lesz az egész életükben. Fontos számunkra is, hogy *a gyógyulásunkban meglátott Jézust egész életünkben hűen kövessük*, és ne hagyjuk, hogy valami más vagy valaki más elvegye tőlünk ezt

a meggyógyult szemmel való látást, hogy mindig őt lássuk Elsőnek és Nagynak életünkben.
Ámen.

Záróima: Úr Jézus Krisztus! Köszönjük, hogy hatalmad ma is végtelen. Hálát adunk életünkért, látásunkért, betegségeinkért és gyógyulásainkért is. Taníts elfogadni, hogy te ma is – ebben a mi beteg világunkban is – cselekszel, de hogy nem cselekszel sztereotipikusan, hanem minden emberi sorssal egyedi módon bánsz. Add elfogadnunk ezt az isteni titkot. Jöjj, gyógyíts meg minket a sötétségből, a testi-lelki vakságból. Tarts minket életben, és segíts, hogy Te légy igazi nagy „első látásunk”, akit egész életünkben hűséggel követünk. Kérünk, vigyázz ránk, hogy szereteteinkkel, diáktársainkkal és tanárainkkal együtt túlélhessük ezt a terhes időt, emberi vagy testi-lelki értékek vesztesége nélkül. Irgalmadért kérünk, hallgass meg.

Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben...

Áldás: „Fordítsd jóra sorsunkat, Uram ... Aki sírva indul, mikor vetőmagját viszi, ujjongva érkezzék, ha kéréit hozza.” (Zsolt 126,4.6)

Énekek: 42: Mint a szép, híves patakra...

478: Ó, irgalmas Isten, én könyörgésemben...